

Gallup litteroituna

Toimittaja Anna Kauppinen:

Ootko sä kokenut yliopistossa, että sä et olisi tarpeeksi älykäs?

Sini:

Öö oon. Vähän on joskus silleen tuntunut, että onkohan tää silleen nyt oikea paikka ja tuntuu, että niinku jotkut on niinku jotenkin tosi tosi älykkäitä, että pitäisikö mun nyt olla sellainen niinku samalla tasolla. Mut mun opinnot on kyllä tosi tosi alussa myös, että mä en ihan osaa sanoa silleen.

Elias Heikkilä:

Olen kokenut. Oon usein.

Mirka Kivimäki:

Joo ja ei. Että tota tietysti tää on ehkä semmoinen ympäristö, että että varmaan täällä niinku sellaisetkin ajatukset välillä voi tulla, että että tota mä mietin, että on aika semmoinen. Täällä on monen- monenlaista niinku semmoista tiettyä epävarmuutta ehkä tässä työskentelyssä ja jos vaikka se oma työ työura ei mene silleen suunnitellusti ja siihen liittyy paljon epävarmuutta, niin sitten voi ehkä helposti ruveta ajattelemaan, että onko se syy niinku jotenkin itsessä tai siinä omassa kyvyssä. Ja siinä mielessä voi niinku tulla se ajatus, että sitten tästä kyvystä vielä siihen niinku ehkä älykkyyteen tai johonkin tämmöiseen, että voisi niinku tietyllä lailla sanoa, että toi ajatus on ehkä tunnistettava, mutta sitten taas mitä älykkyydestäkin ajatellaan, niin ehkä en ehkä suoranaisesti ajattele niin, mutta silleen että ehkä se itsen kohdistuva ajatus voi välillä tulla, että itsessä olisi jotain, mikä ei sitten riitä.

Toimittaja Anna Kauppinen:

Osaatko sä tarkemmin kuvata, että miltä se tuntuu?

Sini:

Mä en oikein tiedä. Että tavallaan mulla on ollut myös sellaista, että mä oon miettinyt, että että onko tää nyt silleen ylipäättään niinku oikeen tai että pitäisikö mun olla vaikka ammattikorkeassa. Tai että pitäisikö mun olla koulussa ollenkaan? Tai silleen mut en mä oikein osaa sitä tunnetta kuvailla.

Elias Heikkilä:

No tuntuu jotenkin riittämättömältä. Tuntuu, tuntuu siltä, ettei että vaikka itse on tosi ääri rajoilla ja sitten taas tuntuu että muilla muilla tuntuu pyyhkivän aika pienelläkin vaivalla aika hyvin.

Mirka Kivimäki:

No se varmaankin tuntuu just siltä, että ei riitä, että tuota että ehkä sitten se, että onko niinku jotakin sellaista, jos tässä huijarisyndroomasta nyt sen mitä niinku itsekin tiedän niin tai tämmösestä huijaritunteesta, niin ehkä siinä tosiaan on vähän niinku sitä, että onko jotain, että onko jotenkin niinku ajautunut tähän tähän ja ei ei niinku oikeasti ole niinku niitä kykyjä, mitä mitä täällä vaaditaan, mutta tota ehkä se on semmoinen ajatus joka on välillä mahdollinen, mutta ei välttämättä ehkä niin todellinen.

Toimittaja Anna Kauppinen:

Onko jotain tiettyjä tilanteita, missä tää korostuu?

Sini:

No ehkä sellaisissa ryhmätöissä se voi korostua, että jos sattuu vaan sellainen ryhmä, että siinä on vaikka paljon muu vanhempia ihmisiä tai jotenkin tai että kun kurseillakin sekoittuu kuitenkin niinku eri erivuotiset opiskelijat, niin ehkä silloin.

Elias Heikkilä:

No meillä opettajaopiskelijoilla on esimerkiksi kuvataiteen opintoja ja sitten siellä helposti niin kun, kun itse olin vielä kuvataiteen niinku sivuopinnoissa niin siellä jotenkin koin itseni, että mulla ei ollut semmoista, että missä mä olisin ollut paras että ja sitten taas oli monia asioita mitä mä en kovin hyvin osannut ja siellä oli toiset ketkä tai niin kun taisi ne hommat todella hienosti, niin siinä tuli semmoinen, että mitä mä teen täällä. Että niin se oli yksi esimerkki, että ehkä enemmänkin siinä ehkei semmoinen tyhmä, mutta taidoton, mutta samalla tavalla tuli myös niinku näissä muissakin opinnoissa sitten, jos huomasi, että tää ei itsellä ehkä ihan jossain riittänyt niin hyvin kuin muilla.

Mirka Kivimäki:

No kyl ne varmaan just niinku on vaikka semmoiset, että aika kova kilpailu on vaikka tutkimusrahoituksesta niin niin niinku väitöskirjan tekijänä voi tulla niinku tällaisia, että jos ei just saa sillä tarkoitin tota, että jos omaa uraa ei vaikka mene silleen, kun on suunnitellut niin. Ehkä niissä tutkimusrahoitusasioissa voi tulla semmoinen, että jos toistuvasti ei itse saa saa rahoitusta ja joku toinen vaikka siitä vierestä saa, ja se voi näyttäytyä itselle niinku, että okei että, että miksi mä oon, että mä oon yrittänyt monta kertaa, niin väistämättähän siinä voi tulla myös niitä ajatuksia, että on jotenkin väärässä paikassa eikä riitä niinku tänne. Vaikka toki toki tietääkin sen, että eihän se niinku niin yksinkertainen asia ole, mutta ehkä ihmisellä on helppo tämmöisiin ajatuksiin sitten kiinnittyä.